

Zowy Voeten

Rafael Vallbona, ahir al Teatre Romea. Al darrere, Carles Belda.

Cultura i esport al Romea

Una frase del mític Eddy Merckx, «Pedaleu, molt o poc, llarg o curt, però pedaleu», il·lustra la filosofia del periodista Rafael Vallbona, autor de llibres com 'Swing' i 'Tros'. Un enamorat de la bicicleta.

Ciclisme humanista

MARTA CERVERA
Barcelona

El ciclisme entès com a forma d'humanisme, com a metàfora d'una vida en la qual s'ha de pedalar sempre i no defallir per mantenir-se en la bretxa i amb la moral alta. Amb aquesta premissa, l'escriptor i periodista Rafael Vallbona (Barcelona, 1960) va elaborar ahir una entretinguda conferència al Teatre Romea, convidat per Afora. El nou espai de trobada entre l'art i la cultura impulsada per Focus i la Fundació Romea va servir, entre altres coses, per reflexionar sobre el futur que ens espera en una Barcelona cada vegada més verda i sostenible.

Vallbona va entrar en una bici urbana a l'escenari per predicar amb l'exemple i va estar acompanyat pel músic Carles Belda, especialista en acordió diatònic i ciclisme que va interpretar algunes peces mentre pedalava a sobre d'una bici híbrida immobilitzada, amb la roda posterior suspesa a uns centímetres del terra. El contrast entre el voluminós instrument –que va tocar en diverses ocasions– i el seu vestit de ciclista, gorra inclosa, va impactar.

Una frase del mític ciclista Eddy Merckx, «Pedaleu, molt o poc, llarg o curt però pedaleu», va donar títol a la seva conferència i il·lustrava la

filosofia de Vallbona. L'autor de llibres com *Swing i Tros*, adaptat al cinema per Pau Calpe en un film que competeix als premis Gaudí aquest diumenge, ha plasmat també la seva passió pel ciclisme a llibres com *De Donostia a Portbou. Les rutes del Tour (2002)* i *Herois de la Volta*.

«Símbol de moltes lluites»

Segons va explicar, la seva expansió és imparable en el món d'avui: «La bicicleta és símbol de moltes lluites: el canvi climàtic, perquè no contamina; la crisi sanitària, perquè pedalar beneficia la salut; la de gènere, perquè la bici no fa diferències entre sexes, i l'exclusió social, perquè valgui 300 o 15.000 euros, cosa que compta quan pugues a una bici és l'esforç». Tot i que tothom sap que amb més marxés sempre és més fàcil que amb menys. I va aclarir que en el seu discurs entraven les bicis elèctriques.

Vallbona va oferir una imatge romàntica de la bicicleta: un mitjà de transport que ens connecta amb la nostra infància, amb les primeres aventures preadolescents, «amb

aquella sensació de llibertat», va resumir. Segons la seva opinió aquesta sensació té molt a veure amb el seu auge en tota mena de ciutats, des de Barcelona fins a Nova York, París o Lisboa. «A diferència del cotxe elèctric, que encalla igual els carrers tot i que contamina menys, les bicis canvien la geografia de la ciutat: la fan més humana».

No va entrar, sens dubte, als mil i un problemes que causen els ciclistes que se salten totes les normes de circulació, un tema que donaria per a una altra conferència, per no arruïnar un discurs centrat en la idea d'anar en bici com a utopia de llibertat. «Anar en bici és com fer l'amor. Una vegada ho aprens, mai ho oblides. I és una experiència íntima que et posa a prova: tu decideixes la teva capacitat d'aguantar».

La bici ha vingut per quedar-se. I si no, n'hi ha prou amb mirar l'ocorregut a Amsterdam, una ciutat amb 900.000 habitants, 400.000 bicicletes i 1.540 quilòmetres de carril bici que no sempre ha sigut la capital ciclista que molts imaginem. «Pràcticament fins al 1965 no hi va haver bicis. Va ser arran d'un moviment contracultural que tot va canviar». La bici és revolució. ■